

دادیم. در روزنامه‌ها مقاله نوشتم و به مطبوعات اطلاعیه دادیم.

دولت برای این مناطق پیشنهادی، کارهای زیرساختی زیادی انجام داد. زیربناهای بتنی آمده شد، لوله کشی کردند، ولی الان در این مناطق، علف سبز شده و بلااستفاده مانده است.

○ دورنمای تاریخی سازمان یابی زنان در حول و حوش برنامه‌ی تتعديل ساختاری چگونه است؟

مارلی هاج: از نظر تاریخی، اولین سازمان‌های زنان، سازمان‌های رفاهی بودند که عمدهاً حول مسائل کمکرسانی و رفاه اجتماعی شکل گرفتند. این واقعیت که سازمان‌های زنان اکنون می‌کوشند روی فضای اقتصادی تأثیر بگذارند، نه این که فقط به فکر راست و ریس کردن پس آمدهای آن باشند، پیشرفت تازه‌ای است. علت آن احتمالاً آموزش بیشتر زنان است. سازمان‌های اولیه زنان عمدهاً در برگیرندهی زنان طبقات دارا بود که برای رفاه فقرا می‌کوشیدند. امروز که زنان از همه‌ی اشار اجتماعی به آموزش دسترسی دارند، آگاهی متفاوت است. دیگر سخن از فعالیت‌های خیریه‌ای نیست، مسئله اصلی صاحب اختیار شدن همگانی خود ماست.

○ تعریف شما از عمل و از اختیار چیست و این دو چگونه به هم مرتبط می‌شوند؟

مارلی هاج: جمع‌آوری اطلاعات و تدوین استراتژی‌ها بخش مهم عمل است. حتاً دوره‌ی سخن گفتن و گفت و گو - تا آن‌جا که این گفت و گو جهت‌دار باشد، گفت و گویی هوشمندانه باشد و شریک شدن با گروه کثیری باشد که از آن‌چه درباره‌اش گفت و گو می‌کنند، تأثیر می‌گیرند - این نوع گفت و گو نیز بخشی از عمل است. عمل تنها می‌تواند از آگاهی منشاء گیرد. عمل، تنها وقتی که جهت‌دار است، موقعی که به درستی طرح‌ریزی شده است، می‌تواند مؤثر باشد. خیلی از اوقات به ما می‌گویند: «او، شما فقط حرف می‌زنید». ولی من فکر می‌کنم مرحله‌ی حرف‌زدن هم مهم است. بخش عمده‌ای از کار سازمان ما [زنان کار کن]^۱ توزیع اطلاعات درباره‌ی برنامه‌ی تتعديل ساختاری است. درباره‌ی آن است که این چیست که بر ما می‌گذرد؟ شما باید از این آگاهی آغاز کنید که دارای قدرت هستید. آگاهی

زنان: تتعديل ساختاری و اختیار

احمد سیف

مارلی هاج استاد داشکده زبان و زبان‌شناسی در داشگاه وست‌اندیز، سنت‌اگوستین، در تربیت‌داد و تربیگو است. یک فعال سیاسی پرسابقه، عالم و فمینیست است. او در نهضت آموزش همگانی، عدالت اقتصادی و اختیار یافتن پاییزه‌ها^۱ فعالیت می‌کند.

○ الوئی مگنهایم: برنامه‌های تتعديل ساختاری بر زنان چه اثراتی داشت؟

مارلی هاج: در نتیجه‌ی برنامه‌های تتعديل ساختاری که از سوی بانک جهانی و صندوق بین‌المللی پول تدوین شده، فشار بر روی زنان به خاطر کاستن از هزینه‌های دولتی در امور اجتماعی، بیشتر شده است. برای مثال وقتی در نتیجه‌ی این سیاست‌ها، خدمات بهداشتی کمتر می‌شود، زنان هم باید دکتر و هم پرستار اعضای خانواده خود باشند.

○ آیا زنان در طول برنامه‌های تتعديل ساختاری در نتیجه همبستگی بین‌المللی اختیار پیدا کرده‌اند؟

مارلی هاج: وضع در کارائیب این گونه است. برای مثال ما با سازمان‌های زنان در گانیا، جامائیکا و باریادوس در ارتباط هستیم. به طور مشخص، به دلیل ارتباط‌های ما با سازمان زنان در جامائیکاست که درباره‌ی مناطق تشویق صادرات این همه اطلاعات داریم. بر این اساس ما می‌توانیم یک فعالیت در زمینه‌ی آموزش عمومی را سازمان بدھیم. درباره‌ی این که این مناطق به‌واقع چه بودند و چه تأثیراتی داشتند و پی‌آمدهایشان برای اقتصاد چه بود؟ ما از یک ویدئو به نام «خط مونتاژ جهانی» استفاده کردیم. از گروه‌ها خواستیم میزبان ما باشند و ما با این فیلم به سراغشان رفتهیم. به بحث نشستیم و به دیگران اطلاعات

در جزایر کارائیب، زنان همیشه نان‌اور بودند، ولی امروزه آنان ناچارند دو و حتا سه شغل داشته باشند تا بتوانند شکم اعضای خانواده‌ی خود را پُر کنند. در تحت برنامه‌ی تتعديل، بخش غیررسمی اقتصاد گسترش می‌باید و زنان در این بخش حضور برجسته‌تری دارند.

یکی از وجوه برنامه‌ی تتعديل این پیش‌گزاره است که در کشورهای جهان سوم زنان را می‌توان به عنوان کارگر بسیار ارزان به کار گرفت. یکی از این الگوهای مناطق تشویق صادرات است. کمپانی‌های خارجی خودشان را جمع و جور کرده، کارگران خود را جواب می‌کنند و به این مناطق می‌آینند تا به زنان مزد گرسنگی‌کشی پردازند.

افزایش ولگردی، جرم و جنایت و شمار

صورتی که حکومت‌های منطقه کارائیب در نتیجه‌ی تغییرات در اروپا [از طریق ادغام اقتصادی] به یکدیگر نزدیک می‌شوند. ما برای صدور محصولات خویش، از این پس موقعیت برتری نخواهیم داشت.

زمان آن رسیده است که بر حکومت‌های کارائیب فشار بیاوریم تا وحدت این منطقه را جامه عمل پوشانند. وحدت منطقه کارائیب مدت‌ها در دستور کار قرار داشته است، ولی برای رسیدن به آن هیچ قدمی جدی و مشخص برداشته نشد. آنچه الان در حال اتفاق افتادن است، در این بحث اقتصادی جهان که این دولت‌ها مجبور شده‌اند برای رسیدن به وحدت منطقه کارائیب قدم‌های مشخص بردارند. در غیر این صورت، همه با هم غرق خواهیم شد. همه گروه‌های موجود در جامعه که از پس آمده‌ای برنامه‌های تغییر ساختاری پس تدبیر نمی‌مانند، می‌توانند تصمیم مشابهی اتخاذ کنند.

○ آیا وحدت در حال گسترش است؟

مارلی حاج: بله، آگاهی بیشتری درباره سازمان‌های مردمی در دست است. به مسائل اقتصادی همچنین و ضرورت همبستگی همه جانبه‌تر توجه بیشتری می‌شود.

○ گروه‌های پایینی چگونه مبارزه می‌کنند؟

مارلی حاج: نکته مهم درک این مسأله است که ما فاقد قدرت نیستیم. ما به تنهایی نمی‌توانیم با صندوق بین‌المللی پول مبارزه کنیم، ولی به صورت مردم متحده کشورهای جهان سوم، با همبستگی می‌توانیم صندوق را به جایش بنشانیم و چنین کاری موفقیت‌آمیز خواهد بود. با این همه، تنها راهی که چنین خودمان فشار بیاوریم.

1- Grossroots empowerment

پی‌نویس

2- Working Women

بود و یا حالا چگونه است.

تو گویی که تأثیرات این برنامه‌ها بر مردم برای آن بالایی‌ها مفاهیمی انتزاعی و مجرد است و وجود خارجی ندارد.

آن‌ها در برخورد به مسایل اگرچه ادب زیادی به خرج می‌دهند ولی خلاقیت و منطق گرایی عامیانه‌شان بسیار ناکافی است.

○ سازمان‌یابی زنان چگونه بیشترین موفقیت را داشته است؟

مارلی حاج: من فقط دربارهٔ تربیت‌داد و ترباگو می‌توانم نظر بدهم. در اینجا اگرچه نهضت زنان از نظر عددی خیلی چشمگیر نیست، ولی پس آمده‌ایش برای زنان مشخص شده است و شمار بیشتری را دربر می‌گیرد. به همین خاطر است که ما به قهر و خشونت خانگی، اتفاق می‌افتد و در نتیجه برنامه‌های تغییر افزایش می‌یابد، آگاهی داریم، زنان برای احراق حقوق خود در منزل و در محل کار به پا می‌خیزند. زنان به طور روزافزونی فعال شده، از بهره‌کشی در محیط کار شکایت می‌کنند. در نتیجه‌ی فشار نهضت زنان، قوانین مشخصی به تصویب رسید. اخیراً [در ۱۹۹۱] قوانین بسیار بحث برانگیز «خشونت خانگی» به تصویب رسید که به یک عضو خانواده امکان می‌دهد تا عضو تقسیر کار را موقتاً از منزل اخراج نماید. این واقعیت که زنان از این قانون استفاده می‌کنند به استفاده از آن تشویق شده‌اند، یکی از موفقیت‌های زنان است.

○ آیا برنامه‌های تغییر ساختاری فرصت‌های اتساعی برای سازمان‌دهی به وجود آورده است؟

مارلی حاج: بله، همه‌ی ما را در قایقی که در آن نشسته‌ایم، به هم نزدیک‌تر می‌کند. شمار روزافزونی از مردم تشخیص می‌دهند که تنها راه مقابله مؤثر با برنامه‌ای به این بزرگی، همکاری و همیاری با دیگران است. به همان

به این‌که در شما قدرت برای تغییر چیزها وجود دارد، آگاهی به این‌که شما نباید فقط در پی‌آمد آن چه با شما و بر شما روا می‌دارند، حذاب بکشید و پس آن‌گاه، با اعتماد دست به عمل بزنید. بدترین نوع بسیاری این است که ندانید که می‌توانید دربارهٔ محیط دور و بر خود کاری بکنید. این بدترین نوع بردگی است.

○ سازمان شما در زمینهٔ برنامه‌ی تعديل ساختاری چه کارهایی کرده است؟

مارلی حاج: توقف مناطق تشویق صادرات یک نمونه است. عمل ما علاوه‌مند کردن زنان به مسایل مربوط به تعديل ساختاری بود و نیز همگانی کردن این باور که این مسایل بر زنان تأثیر خواهد گذاشت. در گذشته این نکته به طور گسترده مورد پذیرش نبود. ما بسط تجزیه و تحلیل را آغاز کردیم.

یکی از مهمترین نقش‌های ما، شبوهای است که در سطح دولت روی اندیشه‌ها اثر می‌گذاریم. وقتی من به سخنان وزرا گوش می‌کنم، می‌دانم که نهضت زنان تأثیرش را گذشته است. بخش مهمی از اطلاعات مورد استفاده‌ی آن‌ها در خصوص مسایل زنان و بخش قابل توجهی از آگاهی‌هایی که در سخنرانی‌های شان عیان می‌شود، از جنبش زنان سرچشمه می‌گیرد.

○ چرا فکر می‌کنید بانک جهانی و صندوق بین‌المللی پول به پیاده کردن سیاست‌های تعديل ساختاری ادامه می‌دهند؟

مارلی حاج: برای این‌که دولت ما و در واقع همه‌ی دولت‌ها در جهان سوم، پرنشیب گریزند، آن‌ها در مقابل بانک و صندوق ایستادگی نمی‌کنند. این یک مشکل واقعی است و من گمان نمی‌کنم این مشکل به جهان سوم محدود شود، یعنی؛ بیگانگی آن بالایی‌ها از بقیه‌ی جمیعت همه جایی است.

انگار آن‌ها فراموش می‌کنند که وضع چه

« نقطه، خط، سطح، حرکت »

مشاوره، ارائه طرح، تهیه و تولید فیلم‌ها، برنامه‌ها، تیزرها و وله‌های انیمیشن

(رایانه‌ای و کلاسیک در سبکهای مختلف)

تلفن: ۲۵۶۳۱۲۹

